

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 27.

Syvende Session.

24de Møde.

Mandagen den 14de Januar.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren: Jeg skal tillade mig at bemærke for det høitærede Thing, at jeg troer, at, naar man erfarer den faktiske Sammenhæng, vil der ikke kunne blive Spørgsmaal om, at der i denne Sag er gjort noget Indgreb i Kronens Rettigheder. Jeg skal nemlig bede erindret, at Anmodningen fra Stiftsamtmanden paa Island om Opsending af Tropper, som dog reducerede sig til en Politivagt af 25 Mand, kom herved paa en Tid, da just et Skib — saavidt jeg erindrer, „Saga“ — laae færdigt til at gaae derop, og at Bestemmelsen skulde tages i de samme Dage. At nu et Ministerium beslutter at foranstalte en saadan Politivagt af 25 Mand opsendt, forekommer mig ikke kan kaldes et Indgreb i Kronens Rettigheder. Naturligviis maatte Ministeren komme overeens med Krigsministeren derom; men det var ogsaa skeet, og desuden havde han forviist sig om, at samtlige hans Colleger vare af samme Mening. Der blev heller ikke for den Sags Skyld afholdt noget specielt Statsraad, ligesom jeg i det Hele maa bemærke, at der ikke førtes nogen Protocol herover i det danske Statsraad, da dette skee, saaledes at en officiel Beslutning lader sig konstatere; men vist er det, at Krigsministeren var rede til at opsende de nævnte 25 Mand. Det er det hele Factum; men om man ogsaa vil antage, at dert var begaaet en Feil overfor Kongen, saa, da Kongen siden har resolveret, at Pengene skulde søges dækkede, er en senere

Sanction af Kongen, hvad Opsendingen angaaer, jo indtraadt; han har bifaldet Opsendingen, ellers kunde han jo ikke have befalet, at Pengene skulde søges dækkede. Det er dernæst anseet besynderligt, at Krigsministeren erhvervede den senere kongelige Resolution; men det var aldeles naturligt; Indenrigsministeren anviste slet ingen Penge; han bad blot Krigsministeren om at opsende Tropperne, og Krigsministeren besørgede Opsendelsen, — hvorledes han afhandlede dette med Marineministeren angaaende Skibet, er mig ubekjendt; — ligeledes gjorde han Udlægget til disse Troppers Underhold, og da dette blev meget dyrt, fordi de maatte have danst Proviant, da de ikke kunde leve af tør Fisk, som Tilfælde er med Islænderne om Vinteren, saa udkom det nævnte Beløb. Dette er mig vitterligt, thi da var jeg tiltraadt Indenrigsministeriet. Nu kom Krigsministeren til mig og sagde: Anviis mig disse Penge, de ere udlagte af Krigsministeren, men brugte i Indenrigsministerens Tjeneste til en Politivagt deroppe. Jeg, som er meget forsigtig med saadanne Pengesager, svarede imidlertid: Nei, det vil jeg ikke gjøre paa egen Haand; det maa forelægges Hans Majestæt. — Og saa kom Resolutionen af 1852, hvori Kongen billigede Opsendingen, og at Pengene ikke skulde udredes af de militære Udgifter, men henhøre under Indenrigsministeriet, og at der derom skulde forelægges en Tillægsbevillingslov. Det er altsaa slet ikke forunderligt, men tvertimod meget naturligt, at Sagen er gaaet saaledes. Endelig er der anset over, at Tillægsbevillingen ikke er forelagt; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at alle Tillægsbevillingerne for 1852—53 jo ere komne til at bortfalde. Der